

Sygn. akt V CSK 364/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa K. S.

przeciwko S. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego

w (...)

z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] , po rozpoznaniu apelacji obu stron, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że podwyższył kwotę 51 232,81 zł. zasądzoną od pozwanego na rzecz powódki do kwoty 82 465,62 zł., zmieniając też odpowiednio rozstrzygnięcie o kosztach procesu za pierwszą instancję oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, natomiast nie podzielił jego oceny prawnej stwierdzając, że powódka – wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji – nie dochodziła odszkodowania na podstawie art. 471 k.c. za nienależyte rozliczenie przekazanych pozwanemu zaliczek na wykonanie zleconych mu usług, lecz żądała prawidłowego rozliczenia tych zaliczek. Do jej roszczenia mają zatem zastosowanie przepisy o zleceniu, w szczególności art. 743, art. 740 i art. 741 k.c., a nie art. 471 k.c. Wobec tego nie ma również zastosowania art. 362 k.c., który stał się podstawą obniżenia przez Sąd Okręgowy należnej kwoty o połowę. Sąd Apelacyjny stwierdził, że pozwany nie rozliczył się z przekazanych mu zaliczek w kwocie 82 465,62 zł., gdyż uznał, że od nierozliczonej kwoty 102 465,62 zł., przyjętej przez Sąd Okręgowy, należy odliczyć, jak żąda pozwany, kwotę 20 000 zł., stanowiącą wynagrodzenie należne jemu, a nie powódce, za prace wykonane na budowie w miejscowości D., które pozwany prowadził we własnym zakresie.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach, pozwany, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał istnienia przesłanek przedsądu, na które się powołał.

W ramach pierwszej przesłanki wskazał na trzy zagadnienia stwierdzając, że „istotą pierwszego jest kwestia czy rozliczenie się zleceniobiorcy ze zleceniodawcą z zaliczek pieniężnych udzielonych na poczet wykonywania umowy przez zleceniobiorcę należy do treści stosunku umownego i tym samym czy w procesie sądowym o zapłatę kwot nierozliczonych zaliczek, dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy i w związku z tym, czy podstawą roszczenia jest w tym wypadku art. 471 k.c. w zw. z art. 741 k.c. oraz czy między tymi przepisami zachodzi stosunek rozdzielności, czy też są to normy prawne wzajemnie się uzupełniające”. Drugie zagadnienie, jak stwierdził, „związane jest z terminem płatności odsetek ustawowych od kwot zasądzonych tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie zobowiązania, a w szczególności z kwestią możliwości zasądzenia ustawowych odsetek od dnia wyrokowania w sprawie w przypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami”. Trzecie zagadnienie natomiast „dotyczy granicy, do której sięga zasada swobody umów przy dokonywaniu oceny ważności umowy, w kontekście ustalonych uchybień powódki dotyczących uchylania się od uiszczania należności publicznoprawnych a także skutków tych uchybień”.

Żadne z powyższych pytań nie jest zagadnieniem prawnym, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, skarżący powołując się na tę przesłankę przedsądu, powinien sformułować zagadnienie prawne w sposób odpowiadający wymaganiom, jakie powinno spełniać zagadnienie prawne przekazane przez sąd powszechny do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Powinno to zatem być zagadnienie prawne powstałe na tle określonego, wskazanego przez skarżącego przepisu prawa, sformułowane jako zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, jednak związane z okolicznościami sprawy w taki sposób, że jego rozwiązanie przez Sąd Najwyższy konieczne jest do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący ma też obowiązek przedstawienia pogłębionego i wszechstronnego wywodu prawnego wskazującego na kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazania, że są one tak poważne, iż ich rozstrzygnięcie wymaga zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy koniecznego nie tylko do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz przydatnego także dla rozwoju judykatury (porównaj

między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ.).

Uzasadniając pierwsze pytanie pozwany nie przedstawił pogłębionego ani wszechstronnego wyводу prawnego, poprzestając na ogólnym kwestionowaniu stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny w kwestii przyjętej podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Nie wskazał żadnych poważnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawnych wymagających zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Formułując drugie i trzecie zagadnienie nie wskazał jakichkolwiek przepisów prawa a przy trzecim pytaniu nie przedstawił również żadnego wyводу prawnego, natomiast wywód dotyczący drugiego pytania nie jest wywodem prawnym, gdyż w istocie nie przedstawia jakichkolwiek poważnych kontrowersji czy rozbieżnych ocen prawnych, ogranicza się do powołania dwóch orzeczeń dotyczących biegu terminu odsetek przy świadczeniach wynikających z innych tytułów, natomiast pomija istniejące orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące początku biegu opóźnienia w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego wynikającego z niewykonania umowy. Niezależnie od tego skarżący nie wykazał jaki związek z rozpoznawaną sprawą ma trzecie pytanie oraz w jaki sposób miałyby wpłynąć na jej rozstrzygnięcie rozwiązania przez Sąd Najwyższy drugiego zagadnienia, skoro zasądzona przez Sąd Apelacyjny należność nie jest odszkodowaniem za nienależyte wykonanie umowy.

Powołując się na czwartą przesłankę przedsądu skarżący poprzestał na stwierdzeniu, że „skarga niniejsza jest oczywiście uzasadniona w związku z opisywanym w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych zarzutem naruszenia art. 479¹ § 1 w zw. z art. 479¹² k.p.c., wobec czego zasługuje na przyjęcie jej do rozpoznania również na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.”. W świetle jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego, takie uzasadnienie bez wątpienia nie spełnia wymagania wykazania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. (porównaj między innymi postanowienia z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.